

VERGEEF ONS ONZE SCHULDEN

DOOR
C. VAN OPHEMERT.

NUKERK G. F. CALLENBACH

VERGEEF ONS ONZE SCHULDEN

NAAR HET ENGELSCHE DOOR

C. VAN OPHEMERT

TWEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

HET BEZOEK BIJ JUFFROUW RAYMOND.

Roosje Conrad stond op de plaats, geleund tegen de pomp, en keek, in gedachten verzonken, in den emmer waar het water langzaam in liep uit de half opengedraaide kraan, die zij in de hand hield. Een jongen, die voor het geopende venster van de kelderkamer stond, riep haar met een ruwe, luide stem toe, dat ze niet op de steenen moest morsen, terwijl hij een bedreiging aan zijn woorden toevoegde, en Roosje dacht vol weemoed aan een klein vriendinnetje, dat slechts weinige maanden geleden in die kelderkamer woonde. Maar het kleine vriendinnetje, en de oude grootvader, bij wien zij woonde, waren beiden naar Huis gegaan, naar het „Vaderhuis met de vele woningen”, en vreemden bewoonden het lage vertrek, dat Roosje vroeger zoo gaarne betrad.

„O, ik wou, dat Minie er nog was!” zeide zij bij zichzelf met een zucht, terwijl zij over haar emmer heengebogen, den waterstraal, die er langzaam in neder viel, gadesloeg.

„Roosje, Roosje, kind, waar blijf je toch!” klonk een stem uit een der bovenvensters.

„Ja, moeder, ik kom,” riep Roosje terug; zij draaide de kraan nu geheel open, zoodat de emmer weldra boordevol was, en hem met haar beide handen opnemende, ging zij er het huis mede binnen, terwijl zij bij iederen stap water over haar bloote voeten en enkels morste.

„Ik zal je krijgen, als je niet ophoudt met dat gemors,” riep de jongen uit de kelderkamer, „ik heb de plaats juist geschrobd.”

„Zij—zal—van—het—water—niet—weer—vuil worden,” hijgde Roosje, terwijl zij met haar zwaren last de trappen op zwoegde.

Zij had hem op achteloozen toon geantwoord, maar toen zij een oogenblik later de kamer harer moeder binnentrad en den emmer op den grond zette, zag vrouw Conrad, dat haar oogen vol tranen stonden.

„Wel, Roosje, lieve kind, wat scheelt er aan?” vroeg zij, vol teederheid, terwijl zij het kind naar zich toetrok en haar verhitte wangen met haar boezelaar afveegde.

„Niets,” zeide Roosje met bevende stem, „’t is alleen die akelige jongen in de kelderkamer, die is altijd zoo kwaad op me; en ik wou, dat Minie daar terug was.”

„En daar schrei je om, is het niet? Ja, ja, ’t is een hard ding, om die ruwe menschen in die oude kamer te zien. Maar we moeten Minie niet terug verlangen, kindlief. Zij heeft het ’t beste, waar ze is, daar is geen twijfel aan,” en de moeder streefde vol liefde het haar van het kind.

„Kom, Roosje, ’t wordt hoog tijd, dat je naar school gaat. Zet je hoed op, en maak, dat je weg komt.”

Roosje zette het hoedje op, dat haar moeder haar aanreikte, en nadat zij een kleinen jongen, die op den grond zat te spelen, goedendag had gekust, verliet zij het huis weder.

Juist toen zij een breede straat had bereikt, die zij op haar weg naar school moest oversteken, zag zij op een klok voor een horlogemakerswinkel, dat het al bijna negen uur was, en zij zette het op een hollen, want zij had nog een heel eind te loopen.

„Pas op, Roosje, loop mij niet omver,” zeide een prettige stem en opziende zag het kleine meisje haar Zondagsschoolonderwijzeres.

„O, juffrouw Raymond!” riep ze verheugd uit, „ik ben u nog nooit op straat tegengekomen, is het wel?”

„Neen, dat geloof ik ook niet. Ben je op weg naar school?”

„Ja, juffrouw,” zeide Roosje, terwijl er een schaduw over haar gezicht gleed.

„Wat scheelt er aan? Ga je niet graag?”

„Niet naar deze school, juffrouw Raymond.”

„Wat mankeert er dan aan deze school?”

„Och, ik wilde liever naar een ander soort school, naar een school waar ik wat meer zou kunnen leeren. Maar het wordt laat, ik moet doorloopen.”

„Ik zal met je mee loopen,” zeide juffrouw Raymond. „Je moet me hier eens alles van vertellen. Waarom stuurt je moeder je niet naar een andere school?”

„O, juffrouw, moeder zou het graag doen, maar moeder kan het schoolgeld niet betalen en ze kan mij ook geen betere kleeven geven, wij zijn zoo vreeselijk arm. Mijn broer Willem wil niet werken, en u weet, dat vader blind is. Hij gaat er op uit met zijn hond, en verkoopt lucifers en naalden, en zulk soort dingen, maar hij verdient maar heel weinig, en moeder kan niet uit werken gaan, omdat ze de tweelingen niet alleen kan laten. Ze zijn pas drie maanden oud. En dan is Bobje er nog, hij is twee jaar oud, en Suusje, die is vijf. Dus, u begrijpt, dat moeder niet uit kan gaan als ik naar school ga, en al kon ze het doen, zou ze toch niet genoeg verdienen om schoolgeld en betere kleeven te kunnen betalen.”

„Maar waarom zou je zoo graag meer willen leeren?”

„Ik zou voor onderwijzeres willen leeren,” zeide Roosje vol vuur. „O, als ik eens schooljuffrouw was, dan kon ik heerlijk verdienen voor vader en moeder, en dan zou ik kleeven koopen voor de kinderen, en — o, ik zou alles doen.”

„Hoe oud ben je, Roosje?” vroeg juffrouw Raymond, glimlachend.

„Elf jaar, bijna twaalf, juffrouw.”

Juffrouw Raymond liep een poos zwijgend, in gedachten verzonken, naast het kind voort en zij schrikte op, toen Roosje eensklaps stilstond en zeide: „Hier zijn wij bij de school, juffrouw, en moet ik u goedendag zeggen.”

„Kun je van middag eens bij mij komen, Roosje?” vroeg juffrouw Raymond.

„O, ja, juffrouw, dat zal wel gaan,” zeide het kind, terwijl haar oogen glinsterden van blijdschap. „Ik zal aan moeder vragen of ik mag.”

„Dat is best. Als zij je missen kan, kom dan bij mij, dan zullen we eens praten over je lessen,” en met deze woorden verliet juffrouw Raymond het kleine meisje.

De wandeling naar juffrouw Raymond's huis was dien namiddag vreeselijk koud, maar Roosje trok haar dunnen doek dicht om haar schouders en stapte vroolijk voort. Wat deed het er toe of het guur was? Zou zij niet iets

gaan hooren over een nieuwe school, waar ze misschien voor onderwijzeres zou kunnen leeren? Koud als ze was, klopte haar hart warm en snel, en zij liep blijmoedig voort niettegenstaande den doordringenden wind, en het ijskoude gevoel van de straatsteenen tegen haar bloote voetjes. Eindelijk had zij juffrouw Raymond's huis bereikt en trok zij verlegen aan de bel.

„Ik zou als het u belieft, juffrouw Raymond graag spreken, mijnheer,” zeide zij tot den knecht, die de deur opende. „Op

welke verdieping woont zij?”

„Ik zal haar zeggen, dat je er bent,” zeide de knecht glimlachend. „Hoe heet je?”

„Roosje, mijnheer.”

„Best, kleine meid, kijk eens, je moogt hier bij de vulkachel gaan zitten, maar kom er niet te dicht bij, want hij is gloeiend.”

Roosje leunde gemakkelijk achterover in den stoel, dien de knecht haar had aangewezen, want het kind was ver-

moeid van de lange wandeling en het duurde niet lang of zij begon slaperig te worden, en toen de knecht, die even was opgehouden, terugkwam, vond hij haar vast in slaap.

„Ik heb haar maar stil laten zitten, juffrouw Lili,” zeide hij tot juffrouw Raymond, toen deze vijf minuten later beneden kwam. „Zij zit daar zoo heerlijk warm en rustig.”

Roosje's hoofd was op zijde gevallen tegen den stoel, haar hoed was afgegleden, zoodat haar blozend gezichtje geheel te zien was. Het was een aardig tafereeltje, zooals zij daar zat in dien stoel met hoogen rug, haar handen gevouwen in haar schoot, en haar bloote voetjes half verscholen in het dikke haardkleed.

„Arm kind, de lange wandeling heeft haar uitgeput.”

Het geluid van stemmen deed Roosje ontwaken, en zij sprong plotseling op.

„Wees maar niet bang, kindlief,” zeide juffrouw Raymond, ziende, dat zij verschrikt om zich heen keek. „Je bent bij het vuur in slaap gevallen, dat is alles.”

„Maar zou die mijnheer niet boos zijn, dat ik bij zijn kachel in slaap viel?” vroeg Roosje angstig. „Hij zeide mij, dat ik hier moest wachten, terwijl hij u ging roepen. Woont de mijnheer op deze verdieping, juffrouw?”

„Neen, dit is het huis van mijn vader, en hij heeft het heelemaal noodig voor zijn eigen gezin.”

„O, wat rijk moet hij dan wel zijn!” zeide Roosje, na een oogenblik van zwijgende verbazing.

„Wil ik je eens vertellen, wat hij van plan is te doen met een gedeelte van zijn rijkdom?” vroeg juffrouw Raymond met een glimlach.

„Ja, juffrouw,” zeide Roosje zachtjes.

„Hij is van plan een jurk en een mantel en een paar schoenen te koopen voor een klein meisje, dat graag naar een andere school zou gaan, en niet kan omdat zij geen goede kleeren heeft.”

„O juffrouw Raymond, toch niet voor mij?” zeide Roosje. „Dat kan niet waar zijn.”

„En toch is het waar. Als je moeder het goed vindt, dat

je gaat, zal mijn vader het schoolgeld betalen, maar dan moet je ook beloven, dat je goed leeren zult."

„O, ik zal zoo vreeselijk mijn best doen, en zoo hard leeren als... Wat zal ik zeggen? Ik kan geen woorden vinden om u te bedanken. Ik zal altijd zooveel van u houden als ik maar van iemand houden kan," en in haar verrukking en opgewondenheid drukte het kind een kus op juffrouw Raymond's handen.

Zij zag het kleine meisje vriendelijk aan en vroeg:

„Hoe ben je op de gedachte gekomen om onderwijzeres te willen worden?"

„Ik weet het niet, maar ik heb het altijd verlangd. Minie Brand lachte mij er altijd om uit en zeide, dat ik veel te wild en gedachteloos was om onderwijzeres te worden, maar ik ben toch van plan het eenmaal te worden en ik zeide haar altijd, dat zij het zou zien gebeuren. O, ik wou, dat ze er nog was. Ik had haar zoo graag bij mij op Zondagsschool, en overal."

„Verlang dat niet, Roosje. Zij is zóó gelukkig in den hemel. Zij kan niet tot ons komen, maar wij kunnen tot haar gaan. Doe je je best Minie's Meester na te volgen?"

„Ja, juffrouw Raymond, ik doe mijn best. Sinds haar dood heb ik altijd mijn best gedaan. Zij heeft mij geleerd Hem lief te hebben. Als ik bij haar was, scheen zij altijd gelukkiger te zijn dan ik, en ik verlangde te zijn als zij. Ik heb nu den lieven Heer Jezus lief."

„Hoe groot is je liefde voor Hem, Roosje? Zou je bereid zijn alles voor Hem prijs te geven?"

„Ja, ik geloof het wel," zeide Roosje peinzend.

„Ik hoop, dat je het zoudt willen doen, lieve kind. Maar nu wordt het tijd voor je om naar huis te gaan; morgen hoop ik bij je moeder te komen om over de nieuwe school te spreken. Hier is een zak met koekjes voor jou en de andere kinderen."

Roosje nam den zak met hartelijke dankbetuigingen aan en aanvaardde den weg naar huis met een vroolijk hart om haar moeder deelgenoot te gaan maken van haar geluk.

II.

ROOSJE'S THUIS.

Een blijder gelaat dan dat van Roosje was moeilijk te vinden, terwijl zij op dien kouden November-middag naar huis liep. De zon was op het punt van onder te gaan toen zij juffrouw Raymond's huis verliet, en terwijl zij zich den geheelen dag achter dikke wolken schuil had gehouden, besloot zij nog eens even een kijkje op de aarde te nemen, eer zij zich ter ruste begaf. Zij brak dus door het dikke wolk gordijn heen, en scheen gedurende eenige oogenblikken met vollen luister.

Het kleine meisje keek vroolijk op om het heerlijk licht der ondergaande zon te verwelkomen, en de zachte glans scheen zich op haar gelaat te weerspiegelen. Zingend en dansend vervolgde zij haar weg, en vermoede mannen en uitgeputte vrouwen bleven staan om haar na te zien en dankten God, dat er toch nog iemand vroolijk kon zijn.

Zij bereikte haar thuis juist bijtijds om kleinen Bob op te rapen, die naar den drempel van de kamer gekropen en er af gevallen was, zoodat hij nu een groote buil op zijn voorhoofd had.

„Kom, huil maar niet, huil maar niet,” zeide Roosje, terwijl ze hem in haar armen nam, „huil maar niet.”

En daar hem zoo dikwijls gezegd werd „maar niet te huilen,” besloot Bobbie eindelijk het dan ook maar niet meer te doen, en ophoudende met schreeuwen, sloeg hij zijn dikke armpjes om haar hals, en stak hij zijn lipjes toe voor een kus. Maar het leven had de tweelingen doen ontwaken, en een koor van gejammer steeg op uit de wieg, waarin zij lagen, daar hun moeder even was uitgegaan om een boodschap te doen, terwijl zij sliepen. Roosje zette een stoel naast de wieg, nam Bobbie op schoot, en deed haar best de kleine kindertjes door wiegen tot kalmte te brengen. Maar het hielp niets. De kleintjes begonnen steeds harder te schreeuwen, zij wreven hun kleine gezichtjes over het

kussen, zij zwaaiden doelloos met hun kleine vuisten en traptten met hun beentjes van boosheid. Hoe harder Roosje wiegde, des te harder schreeuwden de kinderen, totdat zij eindelijk ten einde raad, Bob op den grond zette, een kind op iedere knie nam en ze, zoo hard ze kon, op en neer liet dansen.

Maar Bob was met dezen staat van zaken volstrekt niet ingenomen. Hij beschouwde Roosje's schoot als zijn bijzonder eigendom, en, woedend over zijn ontroning, begon hij de tweelingen uit alle macht aan hun ponnetjes te trekken, terwijl hij riep: „Er af, stoute kinders, er af!”

„Laat dat, Bob!” riep Roosje uit, die bijna niet in staat was de kinderen in evenwicht te houden. „Je bent veel te groot om op Roosje's schoot te zitten. Je bent een man.”

Bobbie had op Roosje's bevel de tweelingen losgelaten; hij ging nu voor haar staan met zijn handen op zijn rug, en deed zijn best haar brutaal aan te kijken. Maar het lukte hem niet. Hij kon het niet aanzien, dat de nieuwe kinders zijn plaats in beslag namen; zijn lippen begonnen te beven, twee groote tranen rolden langzaam langs zijn gezichtje en terwijl hij op verontwaardigden toon snikte: „Ik ben geen man, ik ben niks geen man,” liet het kleine ventje zich op den grond vallen, bitter schreiende.

Dat kon Roosje niet hebben. Bob was altijd haar bijzondere lieveling geweest, en zij kon het niet aanzien, dat hij zoo'n verdriet had. De tweelingen gingen de wieg weer in, en Roosje knielde naast Bobbie neer.

„Neen, je bent geen man. Toe, kom maar bij je zusje. Je ben niets dan mijn kleine, lieve Bobbie.”

Maar Bobbie was te zeer beleedigd om dadelijk toe te geven. Eindelijk slaagde zij er echter in hem weder zoet te krijgen, waarbij de koekjes van juffrouw Raymond goede diensten bewezen, en toen vrouw Conrad terugkwam vond zij Roosje op den grond gezeten met Bob op haar schoot, terwijl de tweelingen heel tevreden in de wieg lagen en op hun duimen zogen.

„O, moeder,” riep Roosje uit, terwijl zij opsprong, „juffrouw

Raymond zal mij naar een goede school laten gaan en zij zal mij schoenen en kleeren geven, en zij komt morgen hier om alles met u af te spreken!" en zij sprong van vreugde de kamer rond, totdat Bob begon te schreeuwen van plezier.

"Wat bedoel je toch eigenlijk, Roosje? Sta stil en vertel mij, wat het is. Bedoel je, dat je naar de kweekschool zult gaan?"

"Ja, en juffrouw Raymond zal voor het schoolgeld en de kleeren zorgen, en ik zal voor onderwijzeres leeren en ik zal zorgen voor u en vader en de tweelingen en Bob."

"Maar wees nu wat bedaard, kindlief!" zeide haar moeder, lachende over haar opwindning. "Juffrouw Raymond is een goed mensch, dat is ze, en ik ben haar heel dankbaar, maar je zult dan heel hard moeten leeren, Roosje."

"Ja, dat weet ik; maar ik kan heel hard leeren, moeder. O, wat zal dat een heerlijke tijd zijn, als ik onderwijzeres ben, Bob!"

Sedert lang was het de lievelingswensch van het kind geweest om onderwijzeres te worden, opdat ze haar blinden vader en haar afgetobde moeder zou kunnen helpen en nu zij mocht hopen, dat haar wensch zou worden vervuld, was haar hart overvloeiende van blijdschap.

"Is vader niet laat van avond?" vroeg ze na eenig stilzwijgen. Zij verlangde hem deelgenoot te maken van het geluk, dat haar te beurt was gevallen.

"Ja, dat is hij juist, en ik begin mij ongerust over hem te maken. Loop de steeg eens uit, Roosje, en kijk eens, of je hem ook ziet aankomen."

Roosje verliet het huis, maar eer zij den uitgang van de steeg had bereikt, hoorde zij de langzame, voorzichtige voetstappen van haren vader.

"Is u dat, vader?" vroeg ze, want het was te donker om hem te zien.

"Ja, ik ben het," zeide hij.

"Hoe komt het, dat u zoo laat zijt?" vroeg het kind, terwijl zij het touw, waaraan hij den hond vasthield, uit zijn hand nam, en hem zelf door de duisternis voortleidde.

„Het komt door den hond. Hij is ziek, geloof ik, want hij doet zoo raar. Een groot gedeelte van den morgen wou hij in 't geheel niet loopen, en ik was bang, dat hij mij nooit thuis zou krijgen, hij scheen zoo zwak op zijn pooten.”

„Wel, Bello, ben je ziek, oude jongen?” zeide Roosje, zich omkeerende om naar hem te kijken. „Arme Bello.”

De hond, die langzaam achter hen aan liep, kwispelstaarte in antwoord op haar stem, en legde zich toen vermoeid op de steenen neder.

„Kom, Bello. Je eten staat klaar, kom, beste hond,” zeide Roosje; maar daar hij zich niet bewoog, bracht het kind eerst haar vader thuis en ging toen terug. Maar goede woorden en liefkoozingen waren tevergeefs. Daar lag hij; hij had zijn meester veilig thuis gebracht, en thans, nu zijn werk was volbracht, begaf hem zijn kracht geheel. De tranen sprongen Roosje in de oogen, toen zij hem daar zag liggen, hijgende naar adem. Hij was een leelijke hond, maar onder zijn huid van steil geel haar, klopte een trouw hart, en zij hield vreeselijk veel van hem. Zij kon het niet over zich verkrijgen, hem op de koude steenen te laten liggen, en haar armen om hem heen slaande, spande zij al haar krachten in, en, hem dragende zoo goed en zoo kwaad als het ging, kreeg zij hem eindelijk veilig in huis.

„Daar, lieve Bello,” zeide zij, „ga bij de kachel liggen, dan word je lekker warm.”

En kleine Bob kroop naar hem toe en aaide en streelde hem vol teederheid.

„Heb je vandaag iets verkocht, Pieter?” vroeg de moeder, terwijl zij om de tafel zaten en hun avondeten, dat uit brood en thee bestond, gebruikten.

„Neen,” zei de man, op droevigen toon. „Niets dan een doos lucifers. Het is een moeilijke dag voor mij geweest. Zoo koud en guur, en dan de hond ziek; en niets verkocht dan een doosje van een stuiver en dat terwijl de huur moet betaald!”

De moeder zuchtte, en Roosje dacht weder aan dien goeden tijd, die eenmaal zou aanbreken, als de huur niet

langer een nachtmerrie zou zijn voor haar blinden vader, en zij allen zou kunnen helpen en bijstaan. Zij had hem reeds verteld, welk geluk haar te beurt was gevallen, maar hij was zóó verdrietig over zijn slechten dag, dat hij geen acht op haar woorden had geslagen.

Na het avondeten bracht ze eerst Suusje en Bob naar bed, terwijl haar moeder de tweelingen hielp, en toen legde zij zich ook ter ruste naast Bobbie, nadat zij eerst God had gevraagd haar te willen helpen om hard te leeren en haar in staat te stellen vader en moeder te helpen.

Aan de tafel in de andere kamer zaten Pieter Conrad en zijn vrouw, en spraken vol wanhoop over de donkere toekomst; over hun oudsten jongen, Willem, die dag op dag liep te luieren, weigerde werk te zoeken, en alleen thuis kwam om te eten en te drinken; over het groote verlies, dat zij zouden lijden, indien hun zieke hond kwam te sterven; over den naderenden winter, die streng beloofde te zullen worden; en over al de honderden zorgen, die een arme man met een groot gezin bekommeren, totdat ook zij zich eindelijk ter ruste legden, na zich eerst in Gods hoede te hebben aanbevolen.

III.

EEN VERGEEFSCH VERZOEK.

Roosje had vast geslapen en droomde van haar nieuwe school, toen zij plotseling gewekt werd door een luiden schreeuw. Zij vloog overeind, haar eerste gedachte was, dat Bobbie uit bed gevallen was, maar het kleine ventje lag rustig naast haar. Toen zij haar hoofd ophief om te luisteren, hoorde zij een zacht, klagend geluid uit de andere kamer komen, en, zachtjes uit haar bed kruipende, ging zij zien, wat er gebeurde. Haar hart klopte luid, want in haar aangename dromen had zij Bello vergeten, en zij vreesde, dat de smartkreet door vader of moeder was geuit. Maar toen

zij in de andere kamer kwam, zag zij hoe vader en moeder diep in slaap in de bedstede lagen na hun dag van zwaar werk, terwijl Willem onbewegelijk op zijn matras in een hoek der kamer lag te slapen.

Maar er was één paar oogen, dat haar aanzag, terwijl zij zacht door de kamer sloop, en Bello kwispelstaartte flauwtjes, toen zij hem naderde. Hij lag uitgestrekt voor de kachel en jankte erbarmelijk.

„Arme hond!” zeide Roosje, terwijl zij op den grond naast hem ging zitten. „Arme, lieve Bello!”

Hij keek haar trouwhartig aan, en, terwijl zij zijn kop zat te streelen, hield zijn janken op, en eindelijk werd hij zoo rustig, dat Roosje naar haar bed terug ging.

Maar zij droomde geen gelukkige droomen. Bello's ge-jank en gehuil mengden zich in al haar gedachten; en zij wierp zich rusteloos en in zich zelf pratend heen en weer, toen haar moeder haar in den morgen kwam roepen.

„Wat scheelt er aan, Roosje?” vroeg vrouw Conrad, terwijl zij het kind de verwarde haren uit het gezichtje streek. „Waarom ben je zoo onrustig?”

„Ik weet het niet, maar ik heb naar gedroomd. Ik dacht, dat Bello dood was.”

„Nee, hij is nog niet dood, maar hij is ver heen. Je kunt hem door het heele huis hooren janken. Kom, kleed je gauw aan en loop naar vrouw Brien, zij heeft veel verstand van honden, en misschien kan ze ons zeggen, wat we nog eens voor hem doen kunnen. Stil, Roosje, doe heel zachtjes, of je zult den jongen wakker maken.”

Bobje's handen hadden haar mouw vastgegrepen. Half gewekt door haar stemmen werd hij even wakker genoeg om te zeggen: „Blijf bij Bobje,” en viel toen weder in slaap, Roosje echter steeds vasthoudende. Vrouw Conrad maakte de kleine vingertjes zachtjes los, en Roosje kleedde zich haastig aan om naar vrouw Brien te gaan. Toen zij in de andere kamer kwam, stond haar moeder gebogen over den hond met een bezorgd gelaat.

„Ik denk, dat jij vandaag met vader zult moeten uitgaan, Roosje,” zeide zij.

„O moeder! juffrouw Raymond komt vandaag!”

„Ach, kind, ik vrees, dat zij voor niets komt. Als de hond sterft, zooals ik bang ben, dat hij doen zal, want hij is er heel naar aan toe, zul jij vader moeten leiden.”

Roosje stond haar moeder in zwijgende wanhoop aan te zien. Als zij haar vader moest rondleiden op zijn dagelijksche tochten, dan moest zij al haar vurig gekoesterde wenschen opgeven. Het scheen bijna al te hard om aan te denken.

„O, moeder,” zeide zij, „ik moet naar school gaan, anders kan ik nooit onderwijzeres worden. Laat mij als het u blijft niet met vader behoeven uit te gaan,” en haar oogen, die vol tranen stonden, werden smeekend tot haar moeders gelaat opgeheven.

„En zou ik het je vragen, als ik er iets aan doen kon, Roosje? Het is ook een van mijn grootste wenschen, dat je onderwijzeres zult worden, maar wat moeten wij beginnen, als vader niets verkoopt? En alleen kan hij niet gaan, dat weet je.”

„Maar Willem zou met hem kunnen gaan, moeder.”

„Als hij wou, zou dat kunnen; maar hij is zóó onvriendelijk en zelfzuchtig, dat ik niet denk, dat hij het zal doen, al vragen we het hem nog zoo. Maar als je wilt kun je het probeeren, Roosjelief.”

Al den tijd, dat zij de tafel dekte voor het ontbijt, de twee kleine kinderen kleepte en een waakzaam oog hield op de tweelingen, terwijl haar moeder de boterhammen sneed en thee zette, dacht Roosje er over na, wat de beste manier zou zijn om Willem over te halen haar vader te vergezellen. Hij was een onvriendelijke, akelige broeder voor haar geweest, en zij was bang voor hem, maar het was zulk een vreeselijke beproeving het nieuwe uitzicht, dat zich voor haar had geopend, te moeten opgeven, dat zij bereid was de kans op een bitse weigering te wagen. Zij kon niet besluiten op welke wijze zij het onderwerp ter sprake zou brengen, en het ontbijt was ten einde eer zij den moed bijeen verzameld had om tot hem te spreken. Hij maakte zich gereed de kamer te verlaten, toen zij, beseffende, dat dit haar laatste kans was, hem tegenhield.

„Wim, kun jij vandaag met vader uitgaan?”

„Met hem uitgaan? Wat, hem op straat rondleiden met zijn mand vol rommel? Ik dank je feestelijk. Ga zelf met hem mee!”

„Maar, Wim, ik kan niet iederen dag gaan. Als Bello doodgaat moet er iemand iederen dag met vader meegaan, en als jij niet wilt, kan ik niet meer naar school gaan.”

„Wat kan mij dat schelen? Op school leer je toch niets.”

„Ja, dat doe ik wel. En juffrouw Raymond zal mij naar de kweekschool laten gaan, waar ik voor onderwijzeres kan leeren, en o Wim, ik zou het zoo vreeselijk vinden, als ik niet kon gaan! Toe, ga als het je belieft met vader mee.”

Zij was dicht bij hem gaan staan, en zag hem smeekend aan, maar het hart van den jongen was zeer verhard, en toen zij in haar vurig verlangen haar hand op zijn mouw legde, duwde hij die ruw weg en zeide: „Ga dan naar school en laat vader zien, hoe hij zich alleen redt. Ik ben niet van plan voor hond te spelen voor een blindeman.”

Het was een hopeloos geval en de arme Roosje besefte het.

„O, jou slechte, slechte jongen!” riep ze driftig uit, en terwijl ze sprak, gaf ze hem een klap op zijn arm.

Hij vloog op haar af om den slag terug te geven, en Roosje zou haar drift duur hebben moeten bekoopen, indien haar moeder zich niet tusschen haar en Willem's opgeheven hand had gesteld.

„Raak haar eens aan, als je durft!” zeide vrouw Conrad, terwijl ze Willem haastig op zijde duwde. „Zij zegt naar waarheid, dat je een slechte jongen bent, en een schande voor de moeder, die je heeft grootgebracht, om op die manier te spreken van je eigen vader, omdat de Heer hem bezocht heeft. Ga onmiddellijk de kamer uit, en waag het niet Roosje aan te raken”

Met een harden lach keerde de jongen zich af, terwijl zijn moeder haar best deed het snikkende kind te troosten.

De vader was gedurende dit tooneel uit geweest, en Roosje, die hem thans hoorde aankomen, maakte zich los uit de armen harer moeder en deed haar best haar snikken en tranen te bedwingen.

„Kom, kom, lieveling,” zeide vrouw Conrad opgewekt, „huil nu niet meer, misschien is Bello van avond een boel beter als je thuiskomt. Houd maar goeden moed, Roosje.”

IV.

BEROUW.

„Kom, kindlief,” zeide haar vader, terwijl hij de kamer binnenkwam, „het is hoog tijd, dat we op weg gaan. Jij moet vandaag op den blinden man passen.” Indien het kind nog eenigen onwil voelde om haar eigen wil op te geven, dan verdween die geheel toen haar vader van zichzelf sprak als van „den blinden man”. Zij sprong haastig op, legde

haar hand in de zijne en zeide: „Ik ben klaar, vader, u zult eens zien hoe goed ik u zal leiden.”

Zoo gingen zij dan te zamen op weg, de vader met zijn mand, gevuld met papier, spelden, touw, enz. aan zijn arm, terwijl hij zijn kleine meisje bij de hand hield, wier heldere oogen een licht in zijn duisternis zouden zijn, gedurende den langen, vermoeienden dag.

Maar hoewel Roosje haar taak met een gewillig hart ondernam, was zij heel stil en in zichzelf gekeerd, en wandelde zij zoo ernstig als een oud vrouwtje aan zijn zijde voort. Zij had hem nog eens rondgeleid op zijn dagelijkschen tocht, maar toen huppelde zij

vroolijk lachend en pratend voort, of zij neuriede stukjes van mooie liedjes en gezangen, totdat haar opgeruimdheid hem zóó had aangestoken, dat de dag als het ware was omgevlogen. Maar vandaag was ze heel stil, en sprak ternauwernood, behalve wanneer hij haar iets vroeg. Hij verbaasde zich hier niet over, want zijn eigen hart was bedroefd als hij dacht aan zijn trouwen makker en gids, die thuis voor de kachel lag, waarschijnlijk stervend, en hij wist, dat Roosje vreeselijk veel van den ouden hond hield.

Maar hoewel Roosje ook vol droefheid aan Bello dacht, was er toch nog een ander groot verdriet, dat haar terneer drukte en op haar gewoonlijk zoo vroolijk gezichtje een treurige uitdrukking te voorschijn riep. Als zij alleen om den hond had getreurd, dan zou zij haar eigen verdriet terwille van haar vader hebben kunnen vergeten en had zij haar best gedaan hem op te vroolijken en te troosten, maar zij had

iets ergers te dragen. Haar geweten liet haar niet met rust. De booze woorden, die zij tot Willem gesproken, de slag dien zij hem gegeven had, wogen haar zwaar, en klaagden haar telkens opnieuw aan. Het hielp niets of zij zich voorhield, dat Willem een wreede, onvriendelijke jongen was, en dat het heel slecht van hem was, over zijn blinden vader te spreken zooals hij had gedaan. Dit was alles waar, maar zij voelde, dat dit haar schuld niet verminderde. Zij had het recht niet hem te slaan, omdat hij slecht was, en zij wist best, hoe ijverig zij zichzelf ook zocht te verontschuldigen, dat het drift was, en niets anders, die haar had doen spreken en handelen, als zij gedaan had.

En toen kwam een andere gedachte haar droefheid nog vergrooten. Zij had het heel ernstig gemeend, toen zij juffrouw Raymond vertelde, dat zij haar best deed een volgelingen van Christus te zijn. Zij had waarlijk getracht den dierbaren Zaligmaker te volgen, dien zij oprecht lief had, en zij was beginnen te hopen, dat zij Willem nog tot Hem zou kunnen brengen. Ongehoorzaam als hij was jegens zijn ouders, ruw als hij dikwijls sprak tot de jongere kinderen, was hij ontegenzeggelijk den laatsten tijd iets vriendelijker tegen haar geweest, en zij had gedacht, dat als zij zijn fouten geduldig verdroeg, zij hem misschien met Gods hulp op den goeden weg zou kunnen brengen. Zij had vreeselijk haar best gedaan, menig-, menigmaal had zij een scherp antwoord teruggehouden, dat zij hem gaarne had toegevoegd, en had zij gestreden tegen de drift, die zijn gedrag bij haar wakker riep; zij had hard gestreden, en zij hoopte, dat de overwinning niet ver af was. Maar nu was alles verloren. Na al haar zelfbedwang en geduld had ze oneenigheid met hem gehad, en had zij zelfs den eersten slag gegeven. Zij wist dat juist door het feit, dat ze zoo lang verdraagzaam was geweest, deze uitbarsting des te meer in het oog zou springen, en zij was er zeker van, dat iedere nieuwe poging, die zij zou aanwenden om hem voor een Christelijk leven te winnen, door de een of andere toespeling op haar eigen verkeerd gedrag zou worden beantwoord: want Willem wist,

dat Roosje den Zaligmaker had gekozen tot haar Meester, en dat zij haar best deed Hem te volgen. Het kleine hartje werd steeds meer bekommerd, en het jonge gezichtje steeds ernstiger, terwijl zij al voortlopende dit alles overdacht.

Haar rusteloos kloppend geweten riep ook nog een nieuwe gedachte bij haar wakker en wel, dat zij haar broeder vergeving moest vragen. Dat was heel moeilijk om te doen. Hij was zóó onvriendelijk geweest; het was zijn schuld, dat de twist was ontstaan, het scheen haar toe, dat zij het niet doen *kon*. Neen, zij zou vriendelijk en tegemoetkomend zijn, als zij hem weder zag, doch zij kon zijn vergiffenis niet vragen. Maar Roosje's geweten wilde van geen halve maatregelen weten, en het deed haar zulke scherpe verwijten, dat de tranen haar in de oogen sprongen. Haar trots wilde haar niet doen toegeven, hoewel zij toch wist, dat zij geen vrede kon hebben, eer zij het gedaan had.

Het was een harde strijd, en hij duurde den ganschen morgen, maar eindelijk was de trots der arme Roosje overwonnen, en met een ernstig doch zwiingend gebed om kracht, besloot zij zelfs dit te doen voor den Meester.

Toen haar besluit eenmaal was genomen, voelde zij zich veel opgeruimder. Zij was zóó verdiept geweest in haar eigen pijnlijke gedachten, dat zij nauwelijks acht had geslagen op haar vader. Zij had hem geleid naar de verschillende plaatsen, die hij haar had opgegeven en had naast hem gestaan als hij zijn waren ten verkoop aanbood, maar verder had zij geen aandacht geschonken aan hetgeen rondom haar voorviel. Nu, terwijl zij tot hem opkeek, zag zij, dat zijn gelaat zeer treurig stond, en dat zijn stap langzaam en vermoeid was.

„Hoeveel hebt u verkocht, vader?” vroeg zij hem.

„Slechts voor een dubbeltje, dezen ganschen langen dag.”

Roosje schrikte. Zij wist, dat toen zij van huis gingen, een klein half brood al het eten was, dat zich in huis bevond. Dat zou nu wel opgegeten zijn en zij hadden nog niet genoeg bijeen om nog een nieuw brood te köopen.

„O, we moeten ten minste zien, dat we een kwartje

krijgen," zeide zij, en meteen nam zij een paar brieven met spelden uit de mand, en hield die de voorbijgangers voor, met verzoek ze van haar te willen koopen.

In haar ijver om voedsel te kunnen koopen voor de hongerige kinderen thuis, liet zij haar vader eenige oogenblikken alleen op den hoek staan en liep zij een eind de straat in.

"Toe, mijnheer, koopt u als het u belieft een brief spelden van mij," zeide zij tot een heer, die haar voorbijging.

Hij stopte haar een stuiver toe, en ging verder.

Nog een voorbijganger en nog een en nog een liepen voorbij zonder acht op haar te slaan, en Roosje was op het punt in wanhoop tot haar vader terug te keeren, toen zij een dame zag aankomen. Er waren er haar in het laatste uur velen voorbijgegaan, maar iets in het gelaat van deze dame boezemde het kind vertrouwen in.

"Als het u belieft, mevrouw," zeide zij, terwijl zij dicht bij haar ging loopen.

"Ik heb niets voor je, kind," zeide de dame.

"Ik wil niet bedelen, mevrouw," zeide Roosje, terwijl ze

vlak naast haar ging loopen, „maar ik wou deze brieven spelden zoo heel erg graag verkoopen.”

„O, is het daarom te doen, nu, geef mij er dan maar een.”

„Ze kosten vier cents, mevrouw.”

De dame gaf haar een dubbeltje.

„Kunt u een oogenblik wachten, mevrouw, want ik heb geen geld genoeg om u terug te geven, dan ga ik het even aan mijn vader vragen, hij staat daar op den hoek.”

„O, het doet er niet toe. Je moogt het houden.”

„O, dank u wel, mevrouw. Nu kunnen we brood koopen voor ons avondeten.” En Roosje holde terug naar haar vader met een verruimd hart.

Het was bijna donker, en zij hadden een lange wandeling voor zich, zij sloegen dus den weg naar huis in, en boden onderweg hun koopwaar nog aan iedereen, die zij tegenkwamen, aan, doch niemand kocht iets. Het kwartje was de geheele opbrengst van den langen, langen dag.

V.

EEN BITTER VERDRIET.

Roosje was teleurgesteld, dat zij Willem niet aantrof, toen zij thuis kwam. Zij had het besluit genomen hem dadelijk te vertellen hoezeer het haar speet, dat zij dien morgen zoo driftig was geweest, en verlangde haar bezwaard geweten zonder uitstel te verlichten. Maar zoodra haar oog op Bello viel, ging haar geheele hart tot hem uit, en zij vergat Willem en al haar verdriet om zijnentwil, terwijl ze naast den hond nederknielde.

Hij lag nog waar zij hem dien morgen verlaten had, en snakte stuiptrekkend naar adem, maar toen hij den stap van zijn baas en van zijn klein vriendinnetje hoorde, opende hij zijn oogen, en toen Roosje zich naast hem op den grond liet vallen, kwam hij met moeite overeind, maar zakte weer neer met zijn kop op haar schoot.

„Moeder, hij gaat sterven,” zeide Roosje, want zelfs haar ongeofende oogen merkten op, dat de zachte oogen van den hond, terwijl ze haar vragend aanzagen, met een vlies bedekt waren.

„O, laat hem toch niet sterven, moeder, kunt u hem niet helpen?”

„En zou ik niet alles voor hem doen, wat ik kan, als ik maar wist wat?” zeide de moeder. „Geen mensch kan hem meer helpen, hij is te ver heen, 't stomme dier.”

De blinde man kwam met zijn langzamen tred de kamer door, en zich nederbuigende, legde hij zijn hand op den kop van zijn trouwen makker.

„Beste Bello!” zeide hij, met bevende stem, „je bent een goede, trouwe makker voor me geweest. Maar we zullen nooit meer samen door de straten loopen, nooit meer, oude jongen — nooit meer.”

De hond deed zijn best de liefkoozende hand te likken, en toen hief hij zijn half gebroken oogen weder op tot Roosjes gelaat, met een uitdrukking, zoo vol liefde en verlangen, dat het bijna was alsof hij werkelijk sprak.

En het kind zat hem aan te kijken met een kleur op haar wangen en oogen zonder tranen. Een groot verdriet vervulde haar hart. Het was niet alleen, dat haar hond, de vriend van haar vroegste jeugd, die met haar was opgegroeid, en van wien zij bijna evenveel hield als van haar broeders en zusters, lag te sterven, maar al haar wenschen en verwachtingen stierven met hem, — de wenschen, die zij sedert lang had gekoesterd en die gisterenavond hun vervulling zoozeer nabij schenen. Het scheen haar toe alsof de wereld plotseling koud en kil was geworden, en God en de hemel heel ver weg waren, en vermoeid als zij was door het lange loopen en staan, daarbij ontmoedigd door de kleine verdienste, had zij een gevoel alsof Bello's dood de laatste druppel zou zijn om den beker te doen overvloeien.

Zij behoefde niet lang te wachten op dien laatsten druppel van smart. De verlangende uitdrukking in die bekende oogen werd steeds sterker; plotseling sprong de hond overeind,

legde zijn neus tegen haar gezicht, en drukte zich vast tegen haar aan, als om bescherming te zoeken tegen de ijsskoude hand, die zijn hart had vastgegrepen. Roosje sloeg haar armen om hem heen, verborg haar gezicht tegen zijn kop, en met een hevige siddering blies de oude Bello zijn laatsten adem uit.

Het was een treurige groep, die zijn stervende oogen het laatst hadden aanschouwd. De blinde man had zich afgewend, alsof zelfs zijn blindheid dat treurig schouwspel niet kon buiten sluiten, de moeder, met haar boezelaar over haar hoofd, schreide bitterlijk, Suusje, geleund tegen haars vaders knie, had zich, evenals hij, van het wreede schouwspel afgekeerd; en Bob, met zijn hand op Roosje's schouder, zag in zwijgende ontzetting toe naar zijn speelmakker; terwijl Roosje — Bello's lieveling onder hen allen — met brandende, droge oogen toezag en hem stijf in haar liefhebbende armen drukte, alsof zij hem wilde beschermen tegen den dood, die hem haar wilde ontnemen.

Vrouw Conrad veegde eindelijk haar tranen af en begon eenige voorbereidselen te maken voor hun eenvoudig avondeten.

„Kom,” zeide zij, toen het klaar was; „kom, laten we een stukje eten eer we naar bed gaan.”

Maar niemand had honger. Zelfs de kleine Bobbie, wiens dikke handjes gewoonlijk gereed genoeg waren, om naar alles wat eetbaar was te grijpen, keerde zich af van de boterham, die zijn moeder hem toereikte, en snikte: „Bobbie wil geen brood; Bobbie wil, dat Bello zijn oogen opendoet.” De moeder was bezig het bijna onaangeroerde avondeten weg te bergen, toen Willem thuiskwam.

„O, Willem,” zeide Bob, naar hem toeloopende, „Bello wil niet naar zijn eigen baasje kijken!”

Willem liep de kamer door, tot aan de plaats waar Roosje zat, met den kop van den hond nog rustend in haar schoot.

„Is het beest dood?” vroeg hij op ruwen toon.

Zij antwoordde niet, maar zijn moeder zeide: „Spreek wat zachter, Wim. Ja, hij is dood, het goede beest!”

Hij liep naar de tafel toe, zonder een woord meer, en

nam het brood op, dat daar nog lag, maar het onmiddellijk weder latende vallen, zeide hij: „Dat brood is oudbakken.”

„We kunnen geen versch brood koopen,” zeide vrouw Conrad. „Het snijdt veel minder uit dan oud.”

„Ik zou denken, dat als u me niets geeft als droog brood, het tenminste wel versch mocht zijn,” zeide hij knorrig.

Roosje zag op met vlammeende oogen. Zij had toornige woorden op haar lippen, maar in het volgende oogenblik boog zij haar hoofd weder zonder te spreken.

„Je zoudt heel wat beter eten kunnen hebben, als je wilde, Wim,” zeide zijn vader. „’t Is je eigen schuld, als je armoe lijdt. Je moest werken en loon verdienen als een eerlijk man.”

„Ik ben niet van plan te werken, voor niemand,” zeide Willem, „al uw gezanik dient dus nergens toe.”

„Dat behoef je ons niet te vertellen,” viel Roosje plotseling uit. „We weten allemaal, dat, hoewel je een flinke, sterke jongen bent, je liever je blinden vader laat tobben en sjouwen, dan zelf een hand uit te steken!”

Zij beefde van drift, terwijl ze voor hem kwam staan, en hem met toornige oogen aanzag.

Willem zag haar een oogenblik spotachtig aan, en keerde zich toen af, zeggende: „Dit is je tweede driftbui vandaag, je wordt verbazend vroom, dat moet ik zeggen.”

Het gansche uiterlijk van het kind veranderde oogenblikkelijk. Haar opgeheven hand viel langzaam neer, haar oogen verloren hun toornige uitdrukking, en zonder een enkel woord te antwoorden, nam zij Bobbie bij de hand en ging met hem naar de alcoof waarin zij sliepen, en toen zij het kind uitgekleeed en hem in bed gelegd had, ging zij naast hem liggen, en schreide alsof haar hart zou breken. Haar eerste opwelling van drift had zij bedwongen, maar de tweede was sterker geweest, en had haar overmeesterd, eer zij tijd had gehad er weerstand aan te bieden, en zij had Willem gelegenheid gegeven te spotten met haar pogingen om te volgen in de voetstappen van den Meester. Arm klein kind! die snelvlietende tranen waren heel bitter.

Na verloop van eenigen tijd, toen zij wat kalmer was

geworden, begon zij er over te denken, wat het beste was voor haar om te doen. Het was nu moeilijker dan ooit, Willem vergiffenis te vragen, en toch kon zij de stem daarbinnen, die haar aanspoorde tot die taak, het stilzwijgen niet opleggen. Gedurende een langen tijd lag zij te denken. Alles was stil in de kamer, en zij trachtte zichzelf diets te maken, dat Willem sliep, en boos zou zijn als zij hem wakker maakte, en zij deed haar best om ook te slapen. Maar zij had hier geen rust bij. Die inwendige stem fluisterde, eerst zacht, toen harder en harder, totdat zij ten laatste, eensklaps besloten, uit haar bed stapte, een oogenblik nederknielde om haar Heiland te smeeken haar de hulp te schenken, die zij noodig had om Zijn wil te doen, en zich toen naar de kamer begaf. Willem zat voor de kachel. Hij hief zijn hoofd met een beweging van schrik op, toen hij het geluid van haar bloote voeten op de planken hoorde.

„Wat kom je hier doen? ga terug naar je bed!” zeide hij op scherpen toon.

„Ik zal dadelijk gaan,” zeide zij gedwee. „We moeten zachtjes praten, anders maken we vader en moeder wakker. Het spijt me zoo, dat ik vandaag boos en driftig was. Wil je mij vergeven?”

„Hm,” zeide de jongen, „dat is alles goed en wel. Je hebt nu erg veel spijt, maar den volgenden keer, dat je driftig wordt, zal het dezelfde geschiedenis zijn. Je wordt woedend, en slaat mij, waar je mij maar raken kunt en denkt, dat alles, wat je te doen hebt, is, wat te huilen en te zeggen: „Och, vergeef me toch als je belieft,” en hij bootste haar bevend stemmetje na. „Neen, ik wil je niet vergeven! Ik geef niets om jou soort van vroomheid. Maak, dat je naar je bed komt!”

„O, Wim, toe vergeef me maar,” zeide zij smeekend.

„Ik doe het niet! nu weet je het, en ga nu of ik zal je . . .”

Hij stond op met een dreigend gebaar, en, verschrikt door zijn booze stem, vloog ze terug naar haar bed.

VI.

ROOSJE ALS KOOPVROUW.

Den volgenden morgen werd Roosje wakker door het geluid van twistende stemmen, en het leven van een zwaren val deed haar in bed van schrik overeind vliegen. In het eerst wist zij niet goed of zij gedroomd had of niet, maar in het volgende oogenblik riep haar moeder haar op gejaagden, ontstelden toon, en zij snelde naar de kamer, terwijl haar hart luid klopte van angst. Zij vond haar vader op den grond liggende, terwijl haar moeder naast hem geknield lag en haar best deed hem in haar armen op te heffen.

„O, moeder!” riep Roosje uit, „is vader ook dood?”

„Nee, kind. De Heer zij geprezen, dat Hij ons dat heeft bespaard.”

„Nee Roosje, het is niets ergs,” zeide haar vader geruststellend. „Ik geloof, dat ik mijn enkel heb gekwikt, of zoo iets,” en hij probeerde op te staan, doch die poging deed hem zoo'n pijn, dat hij kermend achterover zonk.

„Hoe kwam het, dat vader gevallen is?” vroeg Roosje, terwijl ze vol teederheid de groote druppels afveegde, die op zijn voorhoofd stonden.

„'t Was Willem's schuld,” zeide haar moeder. „Je vader vroeg hem van morgen thuis te willen blijven, totdat hij er met zijn koopwaar op uit moest, maar Willem wilde niet naar hem luisteren. Hij wilde hem niet eens naar een goed plaatsje brengen, zoodat jij naar je school kondt gaan; en vader was vreeselijk boos. Zij kregen hooge woorden, en toen probeerde Willem de deur uit te komen, vader hield hem tegen, en hoe het precies ging weet ik niet, maar hij viel over den drempel, en hij bezeerde zijn voet. O, wat moeten we beginnen, als vader niet lopen kan?”

„Kom moederlief, u moet niet huilen,” zeide Roosje, want vrouw Conrad nam een punt van haar boezelaar om de tranen af te vegen, die haar langzaam langs de wangen liepen. „U moet den moed niet laten zakken.”

„Maar, kind, er is geen cent in huis, en het kan weken duren, eer je vader weer loopen kan, en er zijn zes hongerige monden te voeden.”

„We zullen zien, dat we iets vinden om ze te vullen, moeder. Maak u maar niet ongerust. Laat mij vandaag met vaders mandje uitgaan. Misschien kan ik iets verkoopen.”

„Goed kind!” zei de moeder, vriendelijk. „Maar ik zie er tegen op, je alleen te laten uitgaan, Roosje.”

„God zal over mij waken.”

„Ja, dat zal Hij zeker, nu je gaat werken voor vader en moeder en de kleintjes.”

Zij waren er in geslaagd den blinden man op een stoel te beuren, en terwijl vrouw Conrad den pijnlijken voet verbond, ging Roosje terug naar Bobbie, die in de alcoof lag te huilen.

Zij had op opgewekten toon tot haar moeder gesproken, want haar warm, liefhebbend hart was vol medelijden voor haar, maar hetgeen zij gezegd had, zeide zij, omdat zij haar wilde troosten, niet omdat zij den troost in haar eigen hart voelde. Zij had gezegd, dat God over haar waken zou, en toch had zij een gevoel, alsof zij God dien morgen niet kon vinden; en haar gansche hart kwam weder in opstand tegen den broeder, wiens slechtheid hen allen zoozeer deed lijden.

Een uur later ging Roosje er op uit met de mand van haar vader aan haar arm, want de kinderen, hongerig na het vasten van den vorigen avond, hadden zoo flink gegeten, dat er maar weinig voor het middagmaal was overgebleven.

Als de vele, vele menschen, die Roosje voorbij liepen op dien zonnigen Zaterdag, eens hadden kunnen zien in haar hart, terwijl zij hun haar koopwaren aanbood, dan zouden zij stellig stilgestaan en getracht hebben, de zorgen te ver-

lichten, die het vervulden. Maar met geld alleen zou Roosje niet te helpen zijn geweest, want de zwaarste last, die op haar hart drukte, was een boos, haatdragend gevoel. Gisteren had zij een moeilijken strijd gevoerd met haar geweten; maar vandaag wilde zij geen oogenblik naar zijn stem luisteren, en telkens als het die verhief om haar te zeggen, dat zij haar broeder behoorde te vergeven, antwoordde zij geërgerd, dat zij alles had gedaan, wat zij kon. Zij had zijn vergiffenis gevraagd, en hij had onvriendelijk geweigerd haar die te schenken, en ze kon en ze wou zijn wreedheid tegenover haar blinden vader niet vergeven. Zoo stond ze daar te peinzen over al het verdriet, waarvan hij de oorzaak was, totdat haar geheele ziel vol bitterheid was, en haar gewoonlijk zoo vroolijk gezichtje bewolkt en bedroefd.

Het begon laat te worden, en de menschenstroom werd minder, maar toch stond het kind nog altijd geduldig haar koopwaren aan te bieden. Daar hoorde ze plotseling een vroolijke, hartelijke stem zeggen:

„Heidaar, Roosje, ben jij dat? Waar is je vader?”

„Hij is thuis, Ben,” zeide Roosje. „Hij is erg gevallen en heeft zijn voet bezeerd.”

„Ach heden, dat is een kwaad ding. Maar wat is je mand nog vol, je schijnt niet veel te hebben verkocht vandaag.”

„Och neen, bijna niets, ik weet geen raad.”

„Kom, kom, ga hier wat op die stoep zitten, want je ziet er vreeselijk moe uit, en terwijl jij uitrust zal ik eens zien, of ik niet wat voor je verkoopen kan.”

Roosje volgde zijn raad dankbaar op en even later hoorde men de flinke jongensstem roepen:

„Spelden! spelden! Koopt mijn mooie spelden! Sterk en goed, worden nooit krom en roesten niet.”

Velen stonden stil om naar die stem te luisteren, zij had zulk een eerlijken, manlijken klank. Sommigen deden meer dan stilstaan en luisteren, en vooral als Ben wees naar het kind, dat op de stoep zat, en vertelde, dat haar vader blind en kreupel was, en dat zij daar den geheelen dag had gestaan om te probeeren wat geld te verdienen voor brood, be-

merkte hij, dat er onder zijn toehoorders nog edelmoedige harten waren, en de centen en andere kleine geldstukken vielen bij menigte in zijn mand. Na eenigen tijd ging hij naar Roosje terug.

„Ik heb een massa centen,” zeide hij. „Laten we eens tellen en zien hoeveel het is, alles bij elkaar.”

Zij gaf hem het geld, dat zij ontvangen had en hij ging aan het tellen.

„Twee gulden en acht en zestig cent; dat is nogal mooi, hè?”

„Twee gulden en acht en zestig cent!” herhaalde Roosje, in de grootste verbazing, „maar Ben, dat kan niet.”

„Je ziet, dat het toch zoo is. Jij hebt mij twintig cents gegeven, en ik kreeg de rest. Een oude mijnheer gaf mij een kwartje, en een kleine jongen twee dubbeltjes, toen ik hem vertelde, dat je vader blind was, en de rest kwam van allerlei menschen, zoo als je gezien hebt. Neem het, het behoort jou toe.”

„Maar, Ben, we moeten deelen, omdat jij de dingen verkocht hebt.”

„Geen denken aan, en daarenboven, ik heb niet veel verkocht — de meesten gaven het. Kom, vooruit, laten we naar huis gaan.”

Roosje bergde het geld zorgvuldig weg, en zeide telkens en telkens weer, hoe dankbaar zij hem was, en zij sloegen den weg naar huis in, terwijl Ben haar mand droeg zoowel als zijn eigen schoenpoetsersgereedschap.

„Zeg eens, Roosje,” zeide de jongen, nadat zij een eind hadden geloopt, „je hebt iets, dat je hindert; wat scheelt er aan?”

„Och, ik weet het niet, alleen schijnt het mij toe, dat iedereen slecht is, behalve vader en moeder, en de kinderen, en jij, Ben, jij bent goed.”

„Ik goed!” zeide de jongen, zich voorover buigende om haar in de oogen te zien.

„Meen je dat? Meen je dat heusch, Roosje?”

„Ja, ik meen het echt,” zeide Roosje, zoo ernstig dat Ben er niet aan kon twijfelen, of zij meende, wat zij zeide.

„Ik doe mijn best het te zijn,” zeide hij peinzend. „Ik doe er erg mijn best voor, maar ik geloof toch niet, dat ik het al ben.”

„In ieder geval ben je heel goed voor mij,” en Roosje kwam dicht bij hem loopen, en stak haar hand door zijn arm.

„Misschien ben ik het voor jou. Maar Roosje, het is zoo vreeselijk moeilijk goed te zijn, als de andere jongens slecht zijn.”

„Ja Ben, het is heel moeilijk. En sommige dagen zijn ook zoo anders dan andere dagen. Zoo heb ik bijvoorbeeld soms een gevoel, alsof ik God zóó liefheb, dat ik alles zou willen doen, wat Hij mij vraagt, en dan komen er weer dagen, dat Hij heel ver af schijnt, en voel ik mij boos en slecht. Heb jij dat ook zoo?”

„Ja, en daarom geloof ik, dat ik nog niet goed kan zijn. Is het niet vreemd, Roosje? Hoe zou het zoo komen?”

„Ik weet het niet,” zeide zij; „maar ik wou, dat het anders was.”

„Ik ook; maar ik blijf mijn best doen, dat is zeker,” zeide Ben. „Jij toch ook, Roosje?”

„Ja, ik ook,” zeide Roosje, terwijl zij de steeg insloeg, waarin zij woonde, maar haar stem klonk flauw en lusteloos.

Het kleine meisje was dien avond in gevaar. Zij had toegestaan, dat een geest van onvergevingsgezindheid bezit nam van haar hart, en die maakte haar blind voor al het schoone en liefelijke in dit leven, en opende haar oogen voor alles wat duister en somber is.

VII.

DE WAPENRUSTING AANGEGORD.

De Zondagsschoolklasse van juffrouw Raymond was gewoonlijk zeer stil en aandachtig; Roosje Conrad was de eenige, met wie ze wel eens moeite had, daar voor het kind, met haar zoo vroolijken aard, de minste aanleiding voldoende was, om in lachen uit te barsten.

Gedurende de laatste weken echter was Roosje zeer oplettend geweest, en haar onderwijzeres had haar niet behoeven te vermanen over haar lachlust; maar op den Zondag volgend op den Zaterdag van haars vaders ongeluk, was ze meer dan stil. Haar gewoonlijk zoo opgewekte begroeting was saai en lusteloos, en onder het zingen, waaraan zij anders zoo gaarne meedeed, zat zij zwijgend op haar boek neer te zien; en gedurende het gansche uur bleef haar houding dezelfde.

Zij wilde na afloop der school juist het lokaal verlaten, toen juffrouw Raymond haar hand op haar schouder legde en zeide: „Kun je een oogenblik wachten, Roosje? Ik zou je graag even spreken.”

„Wat scheelt er vandaag aan?” vroeg ze, haar naar zich toetreckende, toen de andere meisjes vertrokken waren. „Ik heb je nog nooit zoo ernstig zien kijken.”

Roosje's tranen lagen even dicht bij de oppervlakte als haar glimlachjes, en de vriendelijke stem en woorden riepen ze al dadelijk in haar oogen te voorschijn.

„Ik weet het niet, wat mij scheelt,” zeide zij, „of het moet zijn, dat iedereen zoo akelig en slecht is.”

„Waarom denk je, dat iedereen akelig en slecht is, Roosje?”

„O, daar heb ik reden genoeg voor. Willem gedraagt zich schandelijk. Hij wil niet werken, en hij is allernaast tegen vader, gisteren vocht hij met vader, en vader viel en nu kan hij niet loopen. Hij is een ellendige jongen!”

„En doe jij je best, hem al het goed te doen, dat je kunt?”
„Hij wil mij niet toestaan hem eenig goed te doen! Ik heb geprobeerd en geprobeerd, en het geeft niets. Ik ben van plan hem aan zijn lot over te laten!”

„Daar zullen we nu op het oogenblik niet over spreken,” zeide juffrouw Raymond. „Ik geloof, dat mijn kleine Roosje behoefte heeft om getroost te worden, en dat wil ik eerst zien te doen. Doe nu eens je best mij precies te vertellen, wat je voelt, en dan zal ik eens zien of ik je helpen kan.”

Toen Roosje over Willem sprak, was haar toon boos en opgewonden geweest, maar nu veranderde die oogenblikkelijk.

„Ik kan u niet vertellen, wat ik voel,” zeide zij, haar onderwijzeres aanzienste met een gezichtje, dat beefde van aandoening; „maar ik ben bang, dat ik den Heer Jezus toch eigenlijk niet liefheb.”

„Waarom denk je dat, Roosje? Je hebt mij pas een paar dagen geleden verteld, dat je Hem wel liefhad.”

„Ja, ik weet, dat ik dat gezegd heb, en ik dacht het toen ook; maar alles schijnt nu anders. Soms had ik een gevoel, alsof Hij dichtbij was, en ik vond het zoo heerlijk te denken, dat Hij zoo nabij mij wilde zijn, maar nu schijnt Hij zoo ver, zoo vreeselijk ver weg: en o, ik voel mij zoo eenzaam!” en zij verborg haar gelaat tegen juffrouw Raymond's arm, en schreide bitterlijk.

„Heb je van morgen gebeden, Roosje?”

„Ja, maar het deed mij geen goed.”

„Heb je het „Onze Vader” gebeden?”

„Ja juffrouw, dat bid ik altijd.”

„Heb je er aan gedacht of er ook iemand was, wien je vergiffenis moet schenken toen je badt: „Vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren?”

Roosje keek alsof ze niet begreep, waarom juffrouw Raymond haar dat vroeg, maar eensklaps ging haar een licht op.

„O, juffrouw Raymond!” zeide zij haastig. „Ik heb er nog nooit aan gedacht, wat dat precies beteekende.”

„Daar was ik al bang voor, Roosje. Het is een zeer ernstige bede. Dezen morgen heb je God gevraagd, je zonden

te vergeven, zooals jij de zonden van anderen vergeeft. Wil je, dat Hij dat gebed verhoort: dat Hij jou zal vergeven, zooals jij je broeder vergeeft?"

„Neen, neen! Dat heb ik zóó niet bedoeld, waarlijk niet!"

„Dat geloof ik graag, kindlief. Maar we moeten nooit God vragen iets voor ons te doen, of we moeten ten volle meenen, wat we zeggen. Maar laten we nu over je moeilijkheden spreken. Hier is een kind, dat een vader en moeder heeft, die veel van haar houden, drie lieve kleine zusjes, en een van de aardigste broertjes, die men zich denken kan, en toch vertelt nu datzelfde kind, dat iedereen akelig en slecht is. Omdat ze één broeder heeft, die op den verkeerden weg is, ziet zij al de vele voorrechten voorbij, die God haar gegeven heeft, en koestert haar booze en ongeduldige gevoelens, totdat zij bijna vergeet, dat er nog zonschijn in de wereld is. Dit is zeer verkeerd, Roosje. Het is verkeerd tegenover je ouders en de andere kinderen; het is verkeerd tegenover mij, en wat het ergste is, het is verkeerd tegenover God."

De arme Roosje kreeg een gevoel alsof haar een zeer zware schuldenlast op de schouders werd gelegd, maar de vermanende stem was vriendelijk, en de aanraking van de hand, die de hare vasthield, was zeer teeder.

„Het was mijn schuld niet," zeide zij klagend. „Ik deed mijn best vriendelijk tegen hem te zijn, toen hij onvriendelijk tegen mij was. Ik vergaf hem toen hij boos was, dat ik naar school wou en hij mij niet wilde laten gaan, hoewel ik toch zoo heel graag wou gaan, en ik vroeg hem vergiffenis, omdat ik onaardig tegen hem was. Maar als hij zoo akelig is tegen vader en moeder, kan ik het niet uitstaan. Zij zijn veel te goed voor hem. Moeder bewaart altijd een groot stuk brood voor hem, hoe weinig wij ook hebben, en vader beknort hem bijna nooit. Ik kan maar niet vergeven en altijd weer vergeven, terwijl hij er toch niets beter door wordt."

„Veronderstel eens, dat God zeide, dat Hij niet kon vergeven, en altijd maar weer vergeven, wat zou er dan van je worden, Roosje?"

Het kind zweeg en juffrouw Raymond ging voort:

„Ik weet, dat het heel moeilijk is, heel moeilijk iemand te vergeven, die niet goed handelt jegens hen, die wij liefhebben, maar Jezus Christus kwam om te sterven voor hen, die tegen Zijn Vader waren opgestaan, en kan je dan niet geduldig zijn jegens iemand, die zondigt tegen jou vader? Het is een zware taak, lieveling, dat weet ik, en een klein, zwak meisje kan die niet zonder hulp volbrengen; maar er is er Eén, die je helpen wil, en die alles, ook het moeilijkste voor Zijn kind licht en gemakkelijk maken wil, als het slechts tot Hem komt, en dat wil je wel, nietwaar, Roosje? Je wilt wel tot Jezus gaan?”

„O ja, juffrouw, ik heb mij zoo eenzaam gevoeld zonder Hem.”

„En kun je Willem nu vergeven, kindlief?”

„Ik zal er erg mijn best voor doen,” zeide zij, met bevende stem. „En God zal mij vergeven, zal Hij niet?”

„Ja, lieveling. En als je je best doet om vriendelijk te zijn tegen je broeder, dan zullen al die booze, slechte gevoelens, die de deur van je hart gesloten hielden voor den Heiland, verdwijnen, en Jezus zal er weder binnen komen en dan zul je je weder gelukkig gevoelen.”

„O, dat hoop ik! Het spijt me zoo, dat ik gezegd heb, dat ik niet meer probeeren wou om Wim goed te doen. Ik zal er nu meer dan ooit mijn best voor gaan doen. Als ik niet voor hem doe, wat ik kan, dan is dat niet vergeven, zooals ik hoop dat God mij vergeven zal, is het wel?”

„Neen, dat zou het niet zijn. Is Wim nu thuis, Roosje?”

„Neen, juffrouw. Hij is niet thuis geweest, sedert hij met vader heeft gevochten. Ik denk, dat hij niet goed terug durft komen.”

„Weet je waar hij is?”

„Neen, juffrouw, moeder probeerde het van morgen te weten te komen, maar het is haar niet gelukt. Ik — ik . . .”

— Roosje aarzelde en werd vuurrood.

„Zou jij hem hebben kunnen vinden, Roosje?”

„Misschien zouden de jongens het mij hebben kunnen

zeggen, als ik het hun gevraagd had, maar — maar — o, juffrouw Raymond, ik had van morgen een gevoel, alsof ik niet kon uitstaan, hem terug te zien. Maar dat is nu alles voorbij," ging zij op bedaarden toon voort. „Ik zal vanmiddag probeeren hem te vinden, en als het mij lukt, zal ik zien hem naar huis te krijgen. Ja, dat zal ik doen.”

„Ik weet, dat je je best er voor doen zult,” zeide juffrouw Raymond, „ik zie, dat de kleine strijdster haar wapenrusting heeft aangegord, en plan heeft den strijd niet op te geven, eer zij heeft overwonnen. Maar zij moet niet vergeten om dicht bij haar Leidsman te blijven.”

„Nee, ik zal het niet vergeten,” zeide Roosje, peinzend, „ik geloof niet dat ik Hem weder zal kunnen missen, ik heb mij zoo ongelukkig gevoeld zonder Hem.” En met haar jong hart vervuld van den nieuw-gevonden vrede en blijdschap, ging het kind op hare zending uit.

VIII.

JAN TURNER.

„Nu Suusje, nu moeten we loopen zoo hard we kunnen,” zeide Roosje tot haar kleine zusje, dat geduldig op haar had gewacht, gedurende haar lang gesprek met juffrouw Raymond; „moeder zal niet weten, waar wij blijven. Wat is het mooi weer, hé? De zon maakt iemand zoo vroolijk en prettig.”

„Maar, Roosje,” zeide Suusje, terwijl ze haar verbaasd aanzag, „toen we naar de Zondagsschool gingen, zeide ik, dat het mooi weer was, en toen zei jij: nu, dat vind ik niet, het is afschuwelijk koud!”

„Zei ik dat?” zeide Roosje, vroolijk lachend, „in ieder geval vind ik het nu niet afschuwelijk. Ik ben zeker warmer geworden, kom laten we eens flink hollen.”

En de beide meisjes draafden door, totdat ze den ingang van hun steeg in het oog kregen.

„Kijk, daar staat Ben,” zeide Roosje, „vlak bij de steeg; hij is juist degeen, dien ik noodig heb.”

„Ben,” — zeide zij, hem wenkende uit den kring van jongens, waarmede hij stond te praten — „ik zou je graag even spreken.”

„Watheb je?” vroeg hij, langzaam naar haar toekomende.

„Weet je ook, waar Willem is?”

„Nee, maar ik geloof wel, dat ik hem zou kunnen vinden. Ik zag hem van morgen bij Jan Turner binnengaan.”

„Wat, bij diens lechten jongen? Hij is een dief, nietwaar?”

„Ja. Ik deed nog mijn best Wim over te halen naar huis te gaan, maar hij zeide, dat je vader zoo boos op hem was, dat hij hem niet wou binnenlaten.”

„Denk je, dat hij zou meegaan, als ik hem ging halen?”

„Jij! Lieve deugd, het is aan 't andere eind van de stad en in een afschuwelijke buurt. Je kunt er niet loopen.”

„Zou jij niet met me mee willen gaan en op mij passen, Ben?” Zij kwam dichterbij en zag hem smeekend aan. „Ik geloof, dat ik hem zou kunnen bewegen mee te gaan en ik ben zóó bang, dat hij daar in allerlei moeilijkheden komt.”

„Ik had niet gedacht, dat je hem graag weer thuis zoudt willen hebben. Hij is akelig genoeg tegen je, als hij er is. Ik zou hem maar stilletjes laten waar hij zit.”

„O, neen, Ben, dat is niet goed! Dat is niet de manler

waarop wij wenschen, dat God ons zou behandelen, als we verkeerd doen. Wil je niet met mij meegaan?"

„Natuurlijk wil ik dat, als je je hart er op hebt gezet, te gaan. Maar verondersteld, dat hij daar niet is. Hij zit misschien nu al weer aan 't andere eind van de stad."

„Dan gaan we ook naar het andere eind," zeide Roosje lachende, „we zullen niet rusten, voor we hem veilig thuis hebben."

„Vooruit dan maar, ik denk, dat ik wel minstens even goed kan loopen als jij. Je schijnt me een boel opgevroolijkt sinds gisterenavond. Toen scheen je niet bepaald tot lachen gestemd."

„Zal ik je de reden vertellen, Ben? Weet je nog, dat je gisterenavond zeide, dat je van plan waart, voort te gaan met je best te doen om goed te worden? Ik vrees, dat ik toen juist had opgegeven mijn best te doen, en daarom voelde ik mij zoo ellendig. Maar ik ben weer begonnen, en het eerste, wat mij te doen staat, is, Willem te vinden en vriendelijk voor hem te zijn."

„Ik begrijp het," zeide Ben, peinzend. „Vooruit, ik ben tot je dienst."

„Wacht een oogenblik, tot ik het aan moeder heb gezegd," en weg liep zij.

„Wat ben je laat, Roosje!" zeide vrouw Conrad, toen het kind de kamer binnensprong, en eerst Bob, en toen vader en toen moeder een kus gaf.

„Ik heb met juffrouw Raymond gepraat," zeide Roosje.

„En ze heeft je weer als mijn vroolijke Roosje naar huis gestuurd, hè? Het was mij zoo vreemd, dat mijn lachend meisje in een treurig meisje veranderd was! Maar het licht is gelukkig weer in je oogen teruggekeerd, lieveling," en de moeder nam het glimlachende gezichtje tusschen haar handen en kuste het vol liefde.

„Maar in uw oogen schijnt geen licht, moeder," zeide Roosje, terwijl zij opmerkte hoe bekommerd haar moeder er uitzag. „U zijt moe van de tweelingen en Bob."

„Ik ben vermoeid van een zwaarder last dan de tweelingen of mijn kleinen vent, kindlief. Het is Willem, die op

mij drukt. Het is nu al twee dagen en een nacht, dat hij niet thuis is geweest, en als hij nog een nacht weg blijft, en ik weet niet, waar hij is, dood of levend, word ik wanhopig. Als ik maar goed loopen kon, zou ik de zorg voor het huis en de kinderen aan jou en vader overlaten, en naar hem gaan zoeken, tot ik hem had. Maar ik ben niet sterk genoeg om ver te loopen, het geeft niets of ik het al probeer."

„Laat mij gaan, moeder. Ik zal hem mee naar huis brengen."

„Nee, kind, hij is te ruw tegen jou. Als jij hem opzocht, zou hij je waarschijnlijk een pak slaag geven. En waar wou je hem gaan zoeken?"

„Ben zal mij helpen. Laat mij gaan, moederlief, en maak u niet ongerust, als het laat wordt, eer ik thuis kom, want Ben zal goed op mij passen. Wij zullen Wim stellig mee naar huis troonen."

„Jou lief, goed kind!" zei de moeder, en, nadat zij haar had toegestopt zoo warm als haar slecht voorziene kleerenvoorraad slechts wilde toelaten, liet zij haar gaan.

„Nee, Roosje, neen!" riep Bob, toen hij zag, dat zij op het punt was, hem weder te verlaten, „blijf bij je Bobje."

„Ik kom gauw terug, Bob. Ik ga Wim zoeken," zeide Roosje, met de kruk van de deur reeds in haar hand.

„Wim moet niet thuiskomen — stoute Wim!" zeide hij met een bevende stem.

„Misschien is hij lief, als hij weer thuis komt. Bobbie moet hem een kusje geven en aardig tegen hem zijn."

Maar Bob schudde ontkennend met zijn hoofd, en Roosje's taak viel haar des te zwaarder toen zij hem, terwijl ze de deur sloot, nikkend hoorde uitroepen: „Stoute, stoute Roosje, laat Bob alleen!"

Eerst had zij een gevoel alsof ze terug moest gaan — alsof het haar te zwaar viel, haar lieven, kleinen Bobbie ter wille van Wim te bedroeven, maar in het volgende oogenblik had zij zichzelf overwonnen, en, haastig de steeg uitlopende, voegde zij zich bij Ben Dolan.

Jan Turner's woning was een zeer beruchte plaats, zooals Roosje wel wist; maar, met Ben's sterken arm om haar te

verdedigen, was zij niet bang, en zij liep naast hem voort, haar best doende zijn lange passen bij te houden, terwijl ze zoo vroolijk babbelde alsof ze voor haar plezier uit was. Zelfs toen zij Jan Turner's woning naderden, en de koude Novemberwind door de straat blies, haalde zij slechts haar doek wat vaster om zich heen, en, zonder een enkele klacht, ging zij verder.

Eindelijk bereikten zij het huis. Het was eenmaal een pakhuis geweest, maar sedert jaren was het langzaam ver-

vallen, en een bende opgeschoten, slechte jongens, die geen thuis hadden, zochten er dikwijls hun toevlucht en woonden er soms dagen achtereen in. Jan Turner was de oudste bewoner van het huis, en de jongens noemden het daarom altijd „Jan Turner's huis”. Het zag er vreeselijk verlaten en spookachtig uit in het schemerdonker van den laten namiddag, terwijl de wind de half vergane luiken en de openstaande deur met een akelig, krakend geluid deed heen en weer zwaaien.

„O, Ben! is het geen afschuwelijke plaats?” zeide Roosje terwijl zij zich dicht tegen hem aandrukte.

„Ja, op een donkeren avond is het hier vrij eenzaam. Kom, ga naar binnen, dan zal ik eens zien of hij hier is.”

Hij moest haar opbeuren om haar in het huis te zetten, want de treden, die naar de deur leidden, waren sedert lang verdwenen; en toen hij naar binnen sprong en haar hand nam om haar verder te brengen, moest zij zich geheel aan zijn leiding overgeven, zóó donker was het.

„Wacht een oogenblik, dan zal ik een lucifer aansteken,” zeide Ben. „Er is ergens tusschen de trappen en de deur een valluik, en het zou nu niet bepaald plezierig zijn om daar in te vallen.”

Hij nam een doos lucifers uit zijn zak en stak er een aan. Een trap, waarvan de leuning verdwenen waren, en die vol gaten van ratten zat, verhief zich recht voor hen; terwijl vlak naast hen het geopende valluik lag, waarvan Ben had gesproken.

„Het is maar goed, dat ik een lucifer aanstak, hè?” zeide hij. „Ik denk, dat hij hier niet meer is, anders zouden we ze wel hooren. Ik zal eens roepen. Heidaar, zijn jullie boven, Jan?”

Er kwam geen antwoord.

„Willem Conrad!”

„Blijf jij hier wachten, terwijl ik even naar boven loop; ik durf je die trappen niet op te laten gaan.”

Al sprekende liep hij de trap al op, en Roosje bleef alleen achter in die donkere ruimte, met het open valluik vlak naast haar, terwijl de ratten in alle richtingen om haar heen liepen, zonder zich in 't minst aan haar tegenwoordigheid te storen. Zij deed erg haar best zich goed te houden, en begon een gezang te zingen om haar angst daarmede te overwinnen; maar haar stem beefde zóó, dat ze de woorden ternauwernood kon uitspreken, en toen een rat plotseling over haar voeten liep, eindigde haar zingen in een gil van schrik. Ben stond oogenblikkelijk naast haar.

„Wat is er gebeurd?” vroeg hij bezorgd. „Heeft iemand je aan het schrikken gemaakt?”

„Er liep een rat over mijn voeten, en dan dat groote gat in den vloer, en—en—o, het spijt me zoo, Ben, dat ik

schreeuwde, maar ik was zò bang, ik kon het niet laten, hoe ik ook mijn best deed," snikte Roosje.

„Arm klein ding, 't is ook niet alles voor je om hier alleen te staan," zeide Ben, vriendelijk. „Laten we hier vandaan gaan."

„Maar Willem dan?" zeide Roosje, haar best doende met vaste stem te spreken, een poging die echter geheel mislukte.

„O, je zult er van moeten afzien, Roosje! Hij is naar de kroeg van Janus Half, in de Nauwe steeg aan het andere eind van de stad. Een van de jongens lag boven te slapen. Ik heb hem wakker gemaakt, en hij zeide, dat Willem daar met een paar anderen was heengegaan."

„Maar, Ben, is dat geen slechte plaats?"

„Ik zou denken van ja."

„Laten we er heen gaan en hem er uit zien te lokken, Ben."

De jongen zag haar in de grootste verbazing aan.

„Maar, kind, het is bijna zoover als het Park!" zeide hij ten laatste.

„Dat weet ik wel. Kun jij niet zoover loopen?"

„Ja, ik kan het wel, maar jij kunt het niet."

„Ja, ik kan het wel; probeer het maar met mij, Ben."

„Maar ik zeg je, dat je het niet zoudt kunnen doen, Roosje."

„En ik zeg, dat ik het wil doen," zeide het kind beslist.

„Ik kan heel lang achtereen loopen, heusch, Ben, probeer het maar met me."

Hij keek neer op het verlangende gezichtje, dat tot hem was opgeheven, en hij kon haar smeeken bijna niet weerstaan, maar hij dacht niet, dat het mogelijk voor haar was de taak te volbrengen, nadat zij reeds zoo ver had geloopt.

„Ik ben bang, dat je moeder boos op mij zal zijn, als ik je zóo ver meeneem, Roosje," zeide hij.

„O neen, dat zal zij niet. Je weet niet, hoe zij over Willem tobt. Zij zal geen raad weten van angst, als ik thuis kom en haar vertel, dat hij in de kroeg van Janus Half is. Toe, ga als het je belieft met mij mee."

Zij nam hem bij de hand en Ben gaf toe.

IX.

DE VERLOREN BROEDER.

Nadat zij een eind hadden voortgelopen, trok Ben zijn hand uit die van Roosje, stak ze in zijn zak en haalde er een paar centen uit. Een onderzoek van de andere zakken deed er nog een paar te voorschijn komen. Hij telde ze, en het waren er zeven bij elkaar. Hij telde ze nog eens, voelde nog eens in al zijn zakken, maar geen zoeken of tellen deed den voorraad vermeederen; zeven centen maakten zijn geheele kapitaal uit. Zij bereikten weldra een straat, waar een tram door liep, en Ben riep er een aan.

„Wat ga je doen?” vroeg Roosje verbaasd.

„Rijden,” was het antwoord.

„Maar hoe zullen we dat betalen?”

Hij tilde haar op het balcon terwijl ze sprak. De conducteur hoorde wat ze zeide; hij keek Ben wantrouwend aan, en hem in den wagen volgende, vroeg hij hem om zijn geld, bijna nog voor hij zijn plaats had ingenomen.

„Wilt u ons voor zeven centen laten rijden?” vroeg de jongen, hem zijn centen voorhoudende. „Ik heb er niet meer en het kleine meisje is doodop.”

„Waar moet je heen?” vroeg de conducteur.

„Naar de Nauwe Steeg. Ik weet, dat het een heel ding is om te vragen, maar ze ziet er zoo akelig moe uit.”

De conducteur vond ook, dat zij er „akelig moe” uitzag, toen hij een blik wierp op het bleeke vermoeide gezichtje.

„Woont ze daar?” vroeg hij.

„Nee. Zij gaat daar heen om haar broer te halen. Hij is in een kroeg, waar hij niets te maken heeft, en zij wil zien, dat ze hem naar huis krijgt. Zij woont in een steeg, die in de Woosterstraat uitkomt.”

De conducteur was op het punt het geld aan te nemen, toen Roosje zeide: „Ik heb ook nog een cent, Ben. Moeder gaf hem mij gisterenavond,” en zij haalde hem uit haar zak. „Ik

was van plan hem in het Zendingsbusje op Zondagsschool te doen; maar zij gingen vandaag niet met het busje rond, zoo komt het, dat ik hem nog heb, maar moet ik hem nu eigenlijk niet voor den volgenden Zondag bewaren?"

„Zou je denken, dat je dat doen moest?" vroeg de conducteur met een glimlach.

„Ik zou denken van ja. Als ik hem voor de zendingen bestemd had, is hij toch even goed van hen, alsof ik hem gegeven had — is het niet, maar misschien ook niet," voegde zij er bij, besluiteloos wie het geld toekwam. „Als het goed is, dat ik hem u geef, moogt u hem nemen, alleen wilde ik hem niet graag afnemen van die lieve zendingen, die de arme heidenen gaan leeren."

„Houd je geld maar, kleintje," zeide hij, „de zendingen mogen het hebben," en met een opgelucht hart bergde Roosje haar cent weer veilig in de diepte van haar zak.

Het duurde echter niet lang of het kleine meisje begon een vreeselijken slaap te krijgen, bij iedere beweging van de tram viel haar hoofd met een schok voorover, zoodat Ben medelijden met haar kreeg en haar tegen zich aan trok; en met haar hoofdje gemakkelijk geleund tegen zijn schouder, sliep zij tot aan het einde van hun rit.

Toen Ben haar hand nam om haar uit de tram te leiden, nadat hij haar wakker had gemaakt, raakte een heer, die naast hem zat, zijn arm aan. „Hoe denken jullie dat kleine meisje weer naar huis te krijgen?" vroeg hij. „Zij is uitgeput. Zij kan nooit naar de Woosterstraat terug loopen."

„Als zij het niet kan, dan moeten haar broer en ik haar tusschen ons in dragen," zeide Ben.

„Hier, neem dit," en de heer stopte drie dubbeltjes in zijn hand, „daar kunnen jullie met z'n drieën van terug rijden."

„Dank u vriendelijk, mijnheer," zeide de jongen.

Rosje keerde zich om met een glimlachend gezichtje om haar dankbaarheid te toonen, en toen zij de tram verliet hoorde hij haar zeggen: „Wat een lieve man was dat, hè Ben? en ik vond hem mooi ook."

Ben lachte, en de mijnheer glimlachte ook, maar hij wist,

dat de eenvoudige woorden uit de reine diepten van haar dankbaar hartje kwamen.

„O, Ben! moeten we *daar* in?” vroeg Roosje, toen ze voor den ingang der Nauwe Steeg stonden.

„Ja Roosje, 't is een afschuwelijke steeg, Janus Half woont zoo wat juist in het midden, maar je moet er niet binnen gaan. Ik zal eerst zien, of ik Willem er uit kan roepen.”

„O, laat me hier niet alleen, Ben.”

„Neen, ga met mij mee tot aan de deur, en ga dan tegen het huis staan, zoodat Willem je niet dadelijk ziet.”

Hij floot zacht op een bijzondere manier, welk fluiten binnen beantwoord werd, terwijl de deur op een kier werd geopend.

„Ben jij dat, Ben?” vroeg een stem, „kom binnen.”

„Neen, ik kan niet van avond. Is Willem Conrad hier?”

„Ja.”

„Zeg hem, dat ik hem spreken moet.”

De deur werd gesloten, toen weder geopend, en Willem kwam er uit.

„Als je er weer in wilt, fluit dan maar,” zeide een stem binnen, en de deur werd weder gesloten.

„Wat moet je?” vroeg Willem, op ruwen toon.

„We zouden graag willen, dat je met ons mee naar huis gaat. Roosje!” Roosje kwam aangelopen en kwam vlak bij Willem staan.

„We zijn gekomen om je naar huis te halen, Wimlief. Toe, ga mee.” Een oogenblik zag hij haar aan, te zeer verbaasd om te spreken. „Hoe heb je me hier weten te vinden?” vroeg hij ten laatste.

„Ben heeft me gebracht. Hij is zóó vriendelijk voor me geweest, Wim, dat weet je niet half. Hij is eerst met me naar Turner gegaan, om je daar te zoeken, en toen heeft hij me hier gebracht. Hij heeft ook z'n eigen geld gegeven voor de tram.”

Ben was langzaam opgelopen, de steeg uit, en de anderen waren hem onwillekeurig gevolgd. Ze waren nu in de straat en Ben stond even stil om zich om te keeren en te zeggen: „Ze was van plan den geheelen weg naar hier te loopen, de moedige kleine meid, en als ik die paar centen niet had

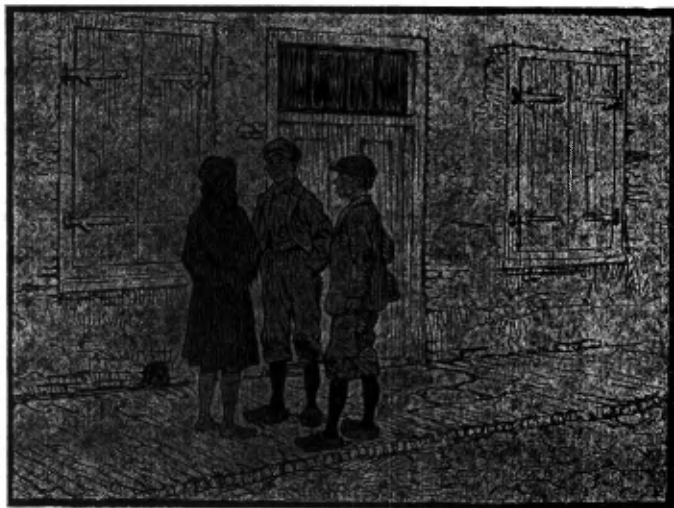
gehad, zou ze dat gedaan hebben ook, en dat alles om jou naar huis te halen."

„Ik kan niet naar huis gaan," zeide Willem knorrig.

„Waarom niet, Wim?" vroeg Roosje.

„Omdat vader boos op mij is. Hij wil er mij niet in laten."

„Ja, dat wil hij wel, en moeder vindt het zoo vreeselijk, dat je niet thuis komt. Ze zegt, dat ze wanhopig zal worden, als je van nacht weer uit blijft. En ik wou je ook zoo graag

thuis hebben. Toe, Wim, ga nu mee, nu we zoo ver gekomen zijn, om je te halen."

„Je moest je schamen," riep Ben boos uit, „om je nog zoo te laten bidden en smeeken, terwijl dat kind zich half dood heeft geloopt om je te zoeken."

„Niet doen, Ben, niet boos tegen hem spreken! Hij zal met mij mee gaan, dat weet ik. Hij is alleen maar moe en hongerig. Kom, Wim. Een mijnheer gaf ons geld voor de tram; we gaan allemaal samen rijden. Kom, laten we naar huis gaan." Wim zeide niets, maar toen Roosje haar hand in de zijne legde, trok hij die niet terug en toen Ben even later de tram aanhield, stapte Wim mee in. De tram was vol, er

was nog maar één zitplaats, Ben wenkte Wim, dat hij zou gaan zitten, hetgeen hij deed, terwijl hij Roosje op zijn schoot nam.

„Buig je hoofd wat, Wim,” fluisterde zij, zich dicht tegen hem aanvliejende.

Hij boog zijn hoofd, en zij legde haar arm om zijn hals, en zeide zacht: „Ik ben zoo heel blij, dat je mee naar huis gaat, Wim.”

„Heusch, Roosje?” zeide hij, op denzelfden fluisterenden toon, terwijl hij haar twijfelend aanzag.

„Ja heusch, dat ben ik.”

„Waarom ben je er blij om?”

„Omdat moeders oogen dan niet meer zoo treurig zullen staan.”

„Waarom ben je me komen zoeken,” vroeg Willem na eenig stilzwijgen, „terwijl ik toch zoo akelig tegen je was?”

„O, daar willen we niet meer aan denken,” zeide Roosje. „Ben vertelde mij, dat je dacht, dat vader je niet in huis wilde laten, en toen zeide ik, dat ik je zou gaan halen.”

„Jullie zijt er beter aan toe zonder mij,” zeide de jongen somber.

„Neen, dat zijn wij niet. Kom, Wim, laten we allemaal opnieuw beginnen. Laten we doen, wat Jezus wil, dat wij doen zullen. Je hadt gelijk, toen je zeide, dat ik mij niet gedroeg, alsof ik Hem liefhad, maar het spijt mij heel erg, en ik ga mijn best doen Zijn eigen lieve kind te zijn. Wil jij ook je best daarvoor doen, Wim?”

Hij antwoordde haar niet, maar voor het eerst sedert jaren kuste hij het gezichtje, dat tegen hem aan lag. Bij de aanraking dezer haar vreemd geworden lippen, voelde Roosje zulk een vreugde, dat zij niet meer spreken kon, en maar stil tegen Wim aan bleef liggen.

„Ben,” zeide Roosje, toen zij bij de huisdeur afscheid namen, daar de jongen had geweigerd binnen te komen en het avondeten met hen te deelen, „als er ooit iets is, dat ik voor je doen kan, wil je het mij dan laten doen? Ik zou zoo heel blij zijn, als ik eens kon toonen, hoe dankbaar ik je ben.”

Hij trok haar weg van Willem, en zich tot haar nederbuigende,

zeide hij: „Vraag God mij even goed te maken als jij bent.”

„Neen, neen,” zeide zij, verschrikt achteruit wijkende. „Ik ben volstrekt niet goed. Maar Ben, ik zal Hem vragen je meer en meer op Jezus te doen gelijken. *Dat* zal ik Hem vragen. Goeden nacht, lieve, vriendelijke Ben.”

„Goeden nacht,” en de jongen klom de trappen op naar zijn eenzaam zolderkamertje. Maar hij voelde zich niet verlaten, want hoewel zijn lichaam pijnlijk was van vermoeidheid, was zijn hart vol licht en blijdschap, en de armoedige, ongemeubileerde kamer scheen gevuld met de muziek van engelenstemmen, die woorden van liefde fluisterden tot hem die had „gedaan, wat *hij* kon.”

„Kom nu, Wim,” zeide Roosje, terwijl zij voorging naar hun kamer.

„Neen, ik kan niet komen. Ik durf vader niet onder de oogen te komen,” zeide hij, terwijl hij zijn hoofd liet hangen.

Maar op dit oogenblik opende vrouw Conrad, die vol angst naar ieder geluid had zitten luisteren, de deur en keek er uit.

„Roosjelief, ben jij daar?”

„Ja, moeder, en Wim ook. Vraag hem binnen te komen. Hij is bang, dat vader hem slaan zal, maar hij zal het niet doen, is 't wel, moeder?”

„Neen, zeker niet. Kom, jongen, kom er in, en zeg aan vader, dat je spijt hebt over wat er gebeurd is, en dat je je hebt voorgenomen den slechten weg vaarwel te zeggen en een goed zoon voor ons te worden. En wat heeft je zusje een moeite gedaan om je te vinden, je moogt haar wel dankbaar zijn!”

„O, ik deed het met liefde,” zeide Roosje, terwijl zij binnenkwam, Wim nog altijd bij de hand houdende.

En toen haar vader haar riep bij hem te komen, en hij haar, na haar op zijn schoot te hebben genomen, vertelde, dat zij zijn troost en zijn vreugde was, lag zij, omvat door zijn liefhebbende armen, daar zoo gelukkig, dat zij al haar bekommernissen en vermoeidheid vergat in de blijde gedachte, dat zij haar lieve ouders van dienst had kunnen zijn, en den wil had gedaan van haar dierbaren Heiland.

X.

ROOSJE'S BELOONING.

„Er wordt op de deur geklopt, Roosje, ga eens gauw kijken, wie daar is.”

Vrouw Conrad stond voor de waschtobbe en was druk bezig, want het was wat laat geworden met de wekelijksche wasch, en de kleeren moesten voor den Zondag weer in orde zijn. Roosje, die op den grond zat, met de tweelingen op haar schoot en Bob vlak bij haar, had eenige moeite om te gehoorzamen aan het bevel harer moeder; maar toen de tweelingen veilig in hun wieg lagen, en Bob was opgestaan om haar zooals gewoonlijk te volgen, opende zij de deur. Daar stond juffrouw Raymond.

„Wel, Roosje,” zeide zij, „ik had niet gedacht je hier van morgen te zullen vinden! Ik meende, dat de kleine koopvrouw er op uit zou zijn met haar mand.”

„Neen, juffrouw,” zeide vrouw Conrad, terwijl zij het zeepsop van haar handen wrong en naar voren kwam om de bezoeker te begroeten. „Ik was genoodzaakt haar vandaag thuis te houden om op de kleintjes te passen, terwijl ik waschte om alles vóór Zondag weer schoon te hebben. Vader kan zich nog bijna niet bewegen, dus ik moest haar wel thuis houden. Het is van de week ook niet zoo noodig, dat zij uitgaat, want mijn jongen is aan het werk.”

Juffrouw Raymond keek naar Roosje, die, nadat zij haar een stoel had gegeven, nu naast haar stond en haar hand vasthield. Het kleine meisje sprak niet, maar juffrouw Raymond las alles, wat zij weten wilde, op haar gezichtje.

„En hoe gaat het met je voet?” vroeg juffrouw Raymond, zich tot Conrad wendende, die dicht bij haar zat.

„Hij gaat goed vooruit, juffrouw, dank u. Ik denk dat ik de volgende week wel weer zal kunnen loopen. Hij is niet zoo erg bezeerd, als wij eerst dachten. Alles ziet er beter voor ons uit, dan een week geleden. Mijn jongen is nu sinds Maandag geregeld aan het werk, en als hij het

nu maar volhoudt tot Zaterdag, verdient hij genoeg om de huur te betalen, en dan zullen we er wel zien te komen, tot ik weer uit kan gaan."

"Denk je, dat hij aan het werk zal blijven, zoodat Roosje naar school kan gaan?"

"Ik kan er niets van zeggen, juffrouw, wij hebben tot dusver nooit op Willem kunnen rekenen; hij schijnt nu een goede bui te hebben, maar wij weten niet, hoe lang die zal aanhouden. Ik zou Roosje niet graag naar die nieuwe school laten gaan, en er haar dan over een paar dagen weer afnemen."

"Neen, dat zou niet heel geschikt zijn," zeide juffrouw Raymond, "maar ik heb een ander plan bedacht. Als Roosje iederen morgen twee uur thuis gemist zou kunnen worden, zou zij naar mijn huis kunnen komen, en zou ik haar les geven. Zou dat gaan?"

"O, moeder, als het u belieft!" riep Roosje uit, vuurrood van vreugde op haar moeder toespringende.

Maar in het volgende oogenblik gleed een schaduw over haar gezichtje. Wie zou haar blinden vader moeten leiden?

"We weten niet, hoe we u dankbaar genoeg kunnen zijn, juffrouw," zeide vrouw Conrad, "maar ik weet niet wat we moeten doen met vader."

"Zou ik" — Roosje zweeg weder, bang te veel te zullen zeggen en zelfzuchtig te lijken.

"Zou je niet wat kunnen doen, Roosje?" vroeg juffrouw Raymond.

"Misschien is het geen goed plan, juffrouw. Maar ik dacht, dat ik vader 's morgens wel mee zou kunnen nemen, en hem op een goed plekje brengen, als ik naar u toe ga, en hem dan weer halen als ik bij u klaar ben om dan het verdere van den dag bij hem te blijven. Ik zal dan 's avonds kunnen leeren, en ook terwijl ik op straat bij vader sta. Ik weet zeker, dat ik dat zou kunnen doen," voegde zij er heel ernstig aan toe.

"Ja, dat geloof ik ook," zeide juffrouw Raymond; "als je ouders hun toestemming willen geven."

"Er is geen sprake van toestemming geven, juffrouw," zeide Conrad, "we weten niet hoe we uw vriendelijkheid genoeg op

prijs zullen stellen. De Heer zal er u voor beloonen, juffrouw."

"Hij heeft mij mijn belooning reeds gegeven," zeide zij, terwijl zij Roosje's wangen streelde. „Ik zou veel meer doen dan dit, om zulk een glans te brengen in de oogen van een kind; vooral wanneer ik weet, dat dat kind getracht heeft, met al de kracht, die in haar is, de lasten van anderen te verlichten. Heb je dat niet gedaan, Roosje?"

"Ja zeker heeft ze dat gedaan," zeide vrouw Conrad, daar Roosje tot antwoord slechts glimlachte: „Zij was het, die Wim Zondagavond heeft gevonden, en zij had een langen vermoeienden tocht, eer ze hem hier thuis bracht. En zij is al deze dagen zóó lief en vriendelijk voor hem geweest, dat de jongen haast niet anders *kan* doen, dan zich beteren, Ik begin nu weer hoop voor hem te hebben en dat alles door haar. En zij heeft het geheel uit zichzelf gedaan, want ik heb haar in het geheel niet gevraagd hem te gaan zoeken."

"Ik ben er heel blij om!" zeide juffrouw Raymond, en aan haar stem kon men hooren hoe waarlijk blij zij was over de overwinning, die Roosje op zichzelf had behaald. Juffrouw Raymond bleef nog een poosje met hen praten en stond toen op om heen te gaan.

"Doe je doek om en zet je hoed op, Roosje, en breng mij de steeg even uit," zeide zij, terwijl zij de deur opende na van de anderen afscheid te hebben genomen.

De hoed was in een wip opgezet, en na samen het huis te zijn uitgegaan, liepen zij de steeg door, tot aan de straat.

"Ik wou, dat u nog wat hadt kunnen blijven, juffrouw Raymond," zeide Roosje. „Ik vind het zoo heerlijk als u ons komt opzoeken."

"Ik kom wel eens gauw terug, lieve kind," zeide zij terwijl zij aan het einde der steeg stil stond. „Je moogt morgenochtend bij mij komen, en dan zullen we alles afspreken over je lessen, zoodat je er Maandag mede beginnen kunt. Je moet altijd precies om negen uur komen. Dat zul je niet vergeten, is 't wel?"

"O, neen, juffrouw Raymond. Ik zal u toch niet op mij laten wachten, terwijl u zoo vriendelijk zijt mij les te willen

geven! Ik zal er altijd goed op tijd zijn, en u zult eens zien hoe hard ik leeren zal."

"Ik zal je niet zoo vreeselijk hard laten werken," zeide juffrouw Raymond glimlachend, en toen, terwijl zij zich naar Roosje toeboog, ging zij op zachter toon voort: „Ik vind het zoo heerlijk, dat je zoo goed begonnen bent. Mijn moedige kleine strijdster zal den strijd tot den einde toe

volhouden, hiervan ben ik overtuigd. Maar zij moet niet vergeten, dat al haar kracht moet komen van haren Heiland."

"Ik zal het niet vergeten, juffrouw," zeide Roosje, „en Hem bidden mij te willen helpen, want ik weet, dat de strijd nog niet voorbij is en als Wim knorrig thuiskomt, is het wel eens moeilijk, altijd even vriendelijk tegen hem te zijn."

„Ja, dat kan ik mij best begrijpen, maar Jezus zal je helpen,

mijn kind; dat doet hij altijd, als wij het Hem vragen. Maar nu moet ik verder, goeden dag, tot morgen."

„Dag juffrouw Raymond — tot morgen!"

„O, wat is ze toch lief!" zeide het kind bij zichzelf, terwijl zij juffrouw Raymond stond na te kijken, tot er niets meer van haar te zien was. „Zij is de liefste en beste, die bestaat, behalve de lieve God, die haar mij gegeven heeft," voegde zij er bij, terwijl zij haar handen vouwde en eerbiedig opzag naar den blauwen hemel.